

Proloog

Fabelachtig bezoek

In Rampenburg was het een doodnormale dag. Het was koud, grijs, en de avond begon te vallen. Er was niets betoverends aan.

Maar Rozemarijn Bliss was bijna niet te houden.

In haar kamertje boven de bakkerij van de familie Bliss zat ze rusteloos op haar bureaustoel heen en weer te wiebelen, terwijl ze met een paarse gelpen in haar notitieboekje krabbelde en heel hard probeerde om níét aan de post te denken.

Op het computerscherm voor haar neus zat Roos' nieuwe beste vriendin Nevika Baridi een merkwaardig recept te beschrijven. '... en boven op de ganache zet je welgeteld tweeënveertig macarons op hun kant, in de vorm van... Hou eens op met wiebelen! Ik krijg de zenuwen van je.' 'Ik kan er niets aan doen,' zei Roos. 'Vandaag is de laatste dag dat we bericht kunnen krijgen!'

‘Concentreer je!’ waarschuwde Nevika.

‘Oké,’ zei Roos, en ze ging weer door met tekenen. Zij en Nevika bedachten graag samen nieuwe recepten en dankzij internet was de irritante geografische afstand tussen hen geen probleem. ‘Nog een paar frambozen voor de mooie rode kleur?’

Nevika reageerde niet. Even was Roos bang dat de verbinding was verbroken, maar toen ze opkeek zag ze dat Nevika met grote, stralende ogen voor zich uit zat te kijken. ‘Hoorde je dat?’ vroeg Nevika.

En ja, door de luidsprekers van haar computer hoorde Roos een bel door het appartement van Nevika schallen. ‘De deurbel! Ik doe gauw open!’ gilte Nevika, waarna ze vliegensvlug uit beeld verdween.

Op datzelfde moment klonk er een sonore DING-DONG in het huis van de familie Bliss.

Roos sprong zo snel op dat ze met haar knieën tegen het tafelblad knalde. Ze vloog haar kamer uit en rende met twee treden tegelijk de trap af, waarna ze op haar gestreepte gele sokken de bakkerij in glibberde.

Haar oudere broer Tijm stond achter de toonbank en keek op van zijn telefoon. ‘*Dónde está el fuego?*’

Maar Roos was hem al voorbij gesjeesd, regelrecht de keuken in.

Daar zag ze haar moeder Dottie met een pakket in haar handen staan, terwijl de buitendeur achter haar dichtviel. Roos verstarde toen haar moeder de doos op het slagereblok in het midden van de keuken zette. Dottie veegde haar krullen uit haar gezicht en tuurde nieuwsgierig naar het etiket op de verpakking.

‘Aan juffrouw Rozemarijn Bliss,’ las Dottie voor. Ze keek Roos aan. ‘Een beetje laat voor een kerstcadeau, en veel te vroeg voor je verjaardag.’

‘Eh...’ stamelde Roos.

Dottie hapte naar adem toen haar oog plots op het sierlijke zegel boven het retouradres viel. Het was een zilverkleurige lakstempel met daarop een houten lepel gekruist met een garde, tegen een achtergrond van een lichtblauwe Franse lelie. Vanwaar Roos stond kon ze niet lezen wie de afzender was, maar dat was ook helemaal niet nodig: ze wist precies waar het pakket vandaan kwam.

‘De Academie voor Hogere Kook- en Bakkunsten,’ las Dottie weer voor, met haar hand op het hart gedrukt. ‘Toen ik zo oud was als jij heb ik zó over die school gedroomd, maar ik heb nooit...’ Ze keek Roos vragend aan. ‘Waarom sturen ze... Rozemarijn Bliss, heb jij jezelf opgegeven?’

Hoewel Roos pas dertien was en Nevika veertien, waren ze allebei al officieel benoemd tot meesterbakker. Voor zover zij wisten waren ze de enige twee ter wereld die als tiener meesterbakker waren geworden, maar dat wilde niet zeggen dat ze niet nog ontzettend veel moesten leren. De Academie voor Hogere Kook- en Bakkunsten bood een intensief evaluatieprogramma met aan het eind daarvan een examen, voor meesterbakkers die de volgende stap wilden nemen en grootmeesterbakkers wilden worden. Aan het eind van de evaluatieperiode kende de Academie een of meerdere leerlingen een leerplek toe om ergens ter wereld bij een grootmeesterbakker in de leer te gaan.

Zo'n leerplek was natuurlijk een kans van onschatbare waarde.

Roos struikelde bijna over haar woorden. 'Sorry, mama! Ik weet dat ik het tegen je had moeten zeggen, maar ik wilde zo ontzettend graag dat examen doen en we – Nevika en ik – waren bang dat jij en papa en meneer en mevrouw Baridi "nee" zouden zeggen, dus durfden we het niet te vragen voor het geval de Academie ons niet eens zou aannemen! Dus toen...'

Dottie schoof het pakket naar Roos toe. 'Ik denk niet dat ze zo'n hele doos zouden sturen als je niet was aangenomen. Waar wacht je nog op, kind? Maak open!'

Met trillende handen pakte Roos een mes uit de la en sneed het keukentouw open waarmee de doos was dichtgebonden.

In de doos lag een rechthoekig stuk filodeeg, net een vel papier, maar dan eetbaar. Op het deeg stond iets geschreven, in sierlijke letters van chocola. Heel voorzichtig pakte Roos het filodeeg uit de doos. Pas toen merkte ze dat het een stapeltje heel dunne deegblaadjes was.

Samen lazen Roos en Dottie de tekst die erop geschreven stond:

BESTE JUFFROUW ROZEMARIJN BLISS, WAARDE MEESTERBAKKER,
HET IS ONS, DE ACADEMIE VOOR HOGERE KOOK- EN BAKKUNSTEN,
EEN GROOT GENOEGEN JE OFFICIEEL TE MOGEN UITNODIGEN VOOR
DEELNAME AAN HET GROOTMEESTERBAKKEREXAMEN OP ONZE SCHOOL
TE BASEL IN ZWITSERLAND.

Roos' hart stond bijna stil. 'Ik ben toegelaten,' fluisterde ze.

Dottie pakte haar bij haar schouders. 'Natuurlijk ben je toegelaten!'

OM ONZE UITNODIGING TE ACCEPTEREN HOEF JE ALLEEN HET VOLGENDE TE DOEN: SCHRIJF JE NAAM MET CHOCOLADEGLAZUUR, VOUW DE VIER PUNTEN VAN DE BRIEF BIJEEN, BESTRIJK HET DEEG MET GEKLAARDE BOTER, BAK HET IN DE OVEN TOT HET PAKKETJE MOOI GEBRUIND EN KROKANT IS EN EET HET DAN OP.

ZODRA JE DAT HEBT GEDAAN, WETEN WIJ DAT WE JE AANSTONDS KUNNEN VERWACHTEN. REIS- EN VERBLIJFSKOSTEN WORDEN NATUURLIJK DOOR ONS VERGOED.

TOVERBAK ZE!

MET VRIENDELIJKE GROET,

PROFESSOR MARGAUX MACARON

DIRECTRICE AHKB

Roos beet even op haar onderlip. 'Mag ik...'

'Ja, je mag,' zei Dottie lachend. 'Ik ga zo meteen alles regelen, maar eerst moet je snel dit document tekenen.'

'Dank je wel!'

Terwijl Dottie een van de grote ovens aanzette, rende Roos naar de inloopkoelkast, waar een aantal spuitzakken met glazuur op een rij lagen. (Roos' vader Albert zei altijd: 'Er zijn twee dingen die nooit op mogen raken: geluk en glazuur.')

Roos pakte de zak waar CHOCOLA op stond, waarna ze snel maar zorgvuldig haar naam onderaan de bovenste filobladzijde schreef. Vervolgens vouwde

ze de punten bijeen tot een ruitvorm, bestreek ze het deeg met de gesmolten boter en legde ze het op een bakplaat in de oven.

Het duurde niet lang voordat de keuken rook naar warm gebak, boter en chocola, maar ook nog naar iets anders. Er hing een sprankelend iets in de lucht waar Roos' neus van ging tintelen.

‘Dat ruikt naar... magie,’ fluisterde Dottie.

Twaalf minuten kropen voorbij voordat Roos het gebak uit de oven mocht halen, en daarna nog tien minuten om het te laten afkoelen. Maar daarna at ze het pakketje in drie grote happen op.

‘En nu?’ vroeg ze terwijl ze haar vingers affikte.

‘Nu is het afwachten,’ antwoordde Dottie.

Roos kreeg een vreemd gevoel in haar buik. Er rommelde iets. De haartjes op haar armen gingen rechtovereind staan en achter in haar keel begon het te kriebelen. ‘O...’ begon ze, maar voordat ze nog iets kon zeggen gingen haar woorden over in een enorme, bulderende boer. Haar wangen bolden ervan op en er leek geen eind aan te komen. Het was zó'n enorme ontlading dat het bijna pijn deed.

‘Rozemarijn Blíss!’ riep Dottie bestraffend, terwijl ze met haar hand voor haar gezicht heen en weer wapperde.

‘Waar zijn je manieren?’

Toen de boer eindelijk voorbij was, bewoog er iets hards in haar mond. Het kroop over haar lippen en viel pardoes op het aanrecht voor haar.

‘Getver!’ riep Roos, en ze veegde verwoed met haar hand over haar mond. ‘Het leeft!’

Een schildpad van deeg ter grootte van een badeendje hief zijn kopje. ‘Hallo!’ zei hij. Zijn ogen waren van ronde chocoladestukjes en zijn grijns van chocoladeglazuur leek op die van een stripfiguur. Zijn schild bestond uit goudbruine, zeshoekige vlakken met donkerbruine randen. Grappig genoeg kwispelde hij met zijn staartje alsof hij een hond was.

‘Ikmelddatjeeraankomt!’ piepte de schildpad. Ook wanneer hij praatte bewoog zijn bek als die van een tekenfilmfiguur en hij praatte zo snel dat Roos hem bijna niet kon volgen.

Daarna begon het figuurtje heel, héél langzaam over het aanrecht naar het keukenraam te kruipen.

‘Kom jij...’ Roos hoestte een keer, waarbij er een regen aan kruimels in het rond vloog. ‘Kom jij nou net uit mijn mond?’

De schildpad tuurde over zijn gevlekte schild naar achteren. ‘Janatuurlijk, waarzouikandersvandaan...’

‘Sorry hoor, maar je praat zó snel,’ onderbrak Dottie hem. ‘Kan het wat langzamer?’

De ogen van de schildpad veranderden van rondjes in smalle streepjes en weer terug. ‘Ik... doe... nooit... iets... langzaam,’ zei hij met grote moeite. ‘Ik zal mijn best doen. Maar nu moet ik pronto naar de Academie!’

Alsof hij door drijfzand liep schuifelde het figuurtje naar de rand van het aanrecht. Daar bleef hij weer stilstaan.

‘Ik zal je even helpen,’ zei Dottie. Voorzichtig pakte ze het goudbruine schildpadje op en zette hem in het raamkozijn.

‘Ik was er bijna, maar evengoed bedankt, mop,’ gromde

het beestje. Hij stak zijn kop uit om naar Roos te kunnen kijken. ‘Jou zie ik op school,’ zei hij met een knipoog. Daarna duikelde hij het raam uit, de koude winteravond in.

Met stomheid geslagen staarde Roos uit het raam. ‘Dát was maf.’

‘Heel maf,’ beaamde Dottie. ‘Maar voor zover ik heb begrepen is die hele Academie ontzettend maf.’

‘Wel leuk, toch, hoop ik?’ vroeg Roos.

‘Dat hangt ervan af,’ antwoordde Dottie, met een aai door Roos’ haar, ‘hoe maf jij bent.’

Eenmaal weer boven ging Roos snel achter haar bureau zitten. Op het computerscherm zat Nevika al met glanzende ogen op haar te wachten.

‘Ik ben toegelaten!’ riepen Roos en Nevika tegelijk. Daarna schreeuwden ze het allebei uit van vreugde.

Roos zag iets in Nevika’s haar zitten. Ze wees ernaar. ‘Wat heb je daar?’

Nevika hield haar hoofd een beetje voorover, zodat er een klein vosje van deeg zichtbaar werd, dat opgekruld in haar donkere haardos lag. ‘Dat is Puck,’ zei Nevika. ‘Ze moest even een dutje doen voordat ze terug kan naar Europa.’

‘De mijne was een schildpad!’ zei Roos. ‘Die kon niet wachten om ervandoor te gaan, maar ik denk dat hij de voorsprong wel kan gebruiken.’ Roos leunde voorover naar het scherm. ‘Je hebt allemaal chocola op je tanden,’ fluisterde ze. ‘Kwam Puck eh... uit je mond?’

Nevika trok een gezicht en stak haar tong uit. ‘Daarover gesproken, ik moet me echt even opfrissen.’

‘Ja, anders ik wel.’ Roos grijnsde naar haar vriendin. ‘Dan zie ik je wel in Zwitserland!’ riep ze uit. Daarna rende ze naar de badkamer om haar tanden te poetsen.

Zichtbaar onzichtbaar

De week die volgde ging als in een waas voorbij. Voordat Roos en Nevika het wisten, was het woensdagochtend en zaten ze op een bootje op de Rijn.

Het was ongelooflijk koud, dus ze hadden zich heel warm aangekleed – Nevika natuurlijk in haar chique jas van nepbont en haar lichtblauwe baret – en hielden elkaars gehandschoende hand stevig vast. Roos voelde haar wangen gloeien in de gure wind en ze blies kleine witte wolkjes uit.

Roos was zo suf geweest van de lange vlucht dat ze niet eens precies wist hoe ze op deze boot was beland, maar inmiddels had de koude lucht haar goed wakker gemaakt, zodat ze met heldere ogen van het uitzicht over de kalme rivier kon genieten.

‘Wat is het hier mooi,’ fluisterde Nevika. ‘Net een speelgoedorpje in een sneeuwbol.’

Net toen Roos dat wilde beamen, begon het landschap om hen heen te veranderen. De oude gebouwen langs de oevers maakten langzaam plaats voor torenhoge dennenbomen. De veerman stuurde het bootje naar een verborgen stroompje tussen de bomen door.

‘We zijn er vast bijna!’ Toen Roos eens diep inademde, ving ze een vage geur van taart en kaneel op.

Het stroompje kwam abrupt ten einde aan de rand van een enorm grasveld.

‘Dit is jullie bestemming,’ kondigde de veerman aan. Hij hielp de meiden uit de boot op het strakke, smaragdgroene gazon. Daarna knikte hij, draaide zijn bootje om, en voordat ze hem gedag konden zwaaien, was hij uit het zicht verdwenen.

Het grasveld leidde naar een voorplein, met in het midden een ontzettend grote, dikke boom, van wel twee etages hoog en minstens even breed. De boom leek te bestaan uit tientallen dunne stammen, samengevlochten als een klunwen dropveters. Aan de takken bungelden donkerblauwe peulen aan zilverkleurige draadjes die glinsterden als regenstralen in het ochtendlicht. Schuin achter de boom stond een grote kas, met daarachter de academie zelf.

Het was een weids, uitgestrekt, mintgroen gebouw dat wel iets weg had van een laagjestaart, twee verdiepingen hoog en met een schuin aflopend dak dat leek op een laag chocoladeglazuur. Het zag eruit als een tekening uit een sprookjesboek. Roos kon niet wachten tot ze naar binnen kon. De Academie voor Hogere Kook- en Bakkunsten. Eindelijk waren ze er!

‘Wauw!’ Nevika spreidde haar armen wijd uit. ‘Het ruikt

hier naar... versgebakken brood... en koekjes... en fruitschelpjes!’ Ze grijnsde naar Roos. ‘Je weet toch wat dat betekent, hè?’

‘Dat de mensen in Zwitserland dol zijn op koolhydraten?’ zei Roos.

‘Nee, dat de keuken al op volle toeren draait. Kom op, voordat ze zonder ons beginnen!’

Nevika sprintte er direct vandoor met Roos achter haar aan, om de boom op het voorplein heen en onder het welbekende zegel door dat boven de dubbele witte deuren van de academie prijkte.

Binnen voelde alles ontzettend oud: van de donkere houten vloeren en panelen op de muur tot aan het versleten rode kleed waar ze op stonden. Het was alsof het gebouw er al vele honderden jaren stond, in ieder geval eeuwen langer dan Rampenburg oud was.

Ze stonden tegenover een immense, dubbele houten wenteltrap die naar de tweede verdieping leidde. Beneden tussen de twee trappen in stond een rond, mahoniehouten tafeltje met twee zilveren dekschalen erop, en twee kaartjes met hun namen in gouden sierletters.

Roos maakte haar kaartje open. ‘Welkom, juffrouw Roze-marijn Bliss,’ las ze voor. ‘Onder het zilveren deksel...’

Nevika maakte haar zin af: ‘... vind je een oude bekende. Zij zal je naar je kamer begeleiden en je voorstellen aan je kamergenoot voor de examenperiode.’ Nevika liet haar schouders hangen.

Roos las de naam voor die op haar kaartje stond. ‘Svetlana Volkov?’ Beteuterd keek ze naar Nevika. ‘Ik dacht dat ze ons in één kamer zouden zetten...’